

PROLOOG

Heel diep onder de grond, bevindt zich het Onderaardse Bos. Je vindt er vele soorten bomen, maar ook weiden, vruchtbare akkers en een boomgaard. Daar leven figuren en wezens zoals het Takkenbosvrouwtje, Hommelstommel, of de Boswachter uit de Barbaarse Bossen.

Het is evenwel niet zo gemakkelijk om er te geraken. Je moet eerst door een poort gaan, de Poort Nul. Die poort is regelmatig dichtgemetseld met modder en stenen, dus is er eerst wat werk aan de winkel.

In dit onderaardse bos ontstaan dagboekbiotoopjes, flarden poëzie, sprookjes, dromen, raadsels en woordamuletten. Ik baan me er een weg, breng dit oerbos in kaart.

Ik trek de schrijflade open: ik zie een verhaal over de geboorte van mijn innerlijke kind, die op mezelf lijkt als twee druppels water.

I. HET SPROOKJE VAN HET TAKKENBOSVROUWTJE

Schetsen uit het Onderaardse Bos

in de stilte vormt zich een zuil
maak plaats
ik bagger een diepte uit
om er te zijn

'Mijn grootmoeder aan vaderszijde verzamelde stukjes stof, knopen en allerlei andere spulletjes. Ze ging bij ons inwonen in het ouderlijk huis in de Hoge Pontweg, de vroegere Pontstraat, in Gentbrugge. Waar haalde ze die spullen vandaan? Misschien uit vuilniszakken, of gewoon op straat. Of een andere keer belde ze misschien gewoon overal aan om overschotten, stoffen knopen te vragen. Ze stapte door de kleine straatjes van de buurt met een oude kinderwagen en stouwde die volledig vol. Thuis legde ze alles in de achterkamer, op het einde van de koer. Ze was het zo gewoon geweest om spaarzaam te leven, dat ze een frank in tweeën gebeten zou hebben. Wat mijn vader ook probeerde, de gewoonte om dingen te verzamelen, kon hij haar niet afleren. Een overlevingsdrang, dat had ze. Als alleenstaande moeder was ze genoodzaakt zeer zuinig te leven. Maria heette ze en was mijn doopmeter. Haar man of liever, de vader van mijn vader, mijn grootvader dus, heeft zijn zoon pas voor het eerst ontmoet toen hij zeventien was. Ze heeft altijd voor haar zoon en zichzelf moeten 'scharten' om rond te komen.

geld is het monster
dat altijd schart

Het Takkenbosvrouwtje

Lang geleden leefde er eens een taaie vrouwtje in het Verloren Bos. Ze was honderd en zeven jaar oud! Haar gezicht stond vol rimpels maar fier droeg ze haar halssnoer van eikenootjes. Met haar stokoude magere benen, kon ze nog dansen als geen ander! Sap van wilde groenten, kruiden en wat boomhars is het enige wat ze dronk. Iedereen dacht dat er in plaats van bloed, bomensap in haar aderen stroomde.

Het Verloren Bos was een uitgestrekt woud. De weg naar de hut van het taaie vrouwtje was niet gemakkelijk terug te vinden. Dat kwam omdat ze regelmatig op een andere plaats een hut bouwde.

Mijn grootmoeder heeft die ouwe taaie niet meer gekend. Enkel haar betovergrootmoeder kon ervan meespreken en dan nog van horen zeggen. Mysterieuze verhalen deden de ronde. De één wist dit, de ander iets anders. Zo werd ze een legende.

Er werd gefluisterd dat ze zowat alles wat ze in het bos vond, bij elkaar sprokkelde: bladeren, takjes, pluimpjes, keitjes, noten en kruiden. Eigenaardig genoeg herinnerde niemand haar naam. Ze zeiden dan maar 'Het Takkenbosvrouwtje', omdat ze haar steeds met een bussel sprokkelhout onder haar arm zagen.

En terwijl ze sprokkelde, neuriede ze een melodietje, vrij stil maar luid genoeg zodat vele dieren van het bos erop afkwamen.

En over die kruiden. Mijn grootmoeder had een dik kruidenboek, maar dat vrouwtje van wie niemand de naam nog kende, had geen boek nodig. Alles wist ze van bomen, planten, kruiden en dieren. Ze leefde en praatte ermee van kindsbeen af.

Maar het belangrijkste dat er over haar in het dorp werd verteld, was dat ze regelmatig 'haar kuren kreeg'. Tijdens de laatste dagen voor de geboorte van een kind, maakte ze een halssnoer van alles wat ze in haar mand verzameld had. Al wat het toekomstige meisje of jongen nodig zou hebben, Ze zag wat het kind nodig had in haar dromen. Geen enkel halssnoer was hetzelfde. Op de dag van de geboorte, kwam ze naar het huis, gevolgd door een stoet konijnen, eekhoorns en kabouters die haar beschermers waren. Ondertussen zong ze haar melodie 'Ééntje voor de kracht, en ééntje voor de vacht, mmm ...'.

Voor de ouders was het steeds een verrassing. Ze waren druk in de weer voor het pasgeboren kindje. Blij en dankbaar geloofden ze dat het zou werken. En het werkte omdat ze erin geloofden.

Jaren gingen voorbij en mijn grootmoeder vertelde dat het Takkenbosvrouwtje niet meer te zien was, dus kregen de pasgeborenen uit het dorp ook geen halssnoeren meer.

En er veranderde nog meer; het grote uitgestrekte bos verkleinde omdat de huizenrijen steeds maar groeiden. Hout werd schaarser. Ook ouders keken niet meer uit naar de geschenken van het oude vrouwtje. Ze waren vergeten waarom zij dat nu al jaren gratis deed. Eigenlijk begonnen ze te twijfelen aan de krachten van de halssnoeren. Zo erg zelfs dat ze onzeker werden over het bestaan van het oude vrouwtje. 'Was ze niet louter een legende?'

Het oude vrouwtje had zich teruggetrokken in een holle boom, vermoeid als ze was geworden.

'Dit is mijn laatste hut die ik in elkaar knutsel, onder deze beuk zal ik wat rusten', had ze tegen zichzelf gezegd. Ze had zich door een konijnenhol gewrongen waardoor ze midden in een onderaards paleis vertoefde. Het was een soort grot tussen boomwortels, kevers en wormen.

Ze had zichzelf in slaap gezongen. Slapen en niet meer wakker worden, wou ze, alleen in- en uitademen. In. Uit. Maar diep van binnen bleef ze in leven, ze was taai!

Elke dag sleurden konijnen, kevers en wormen een stengel of een grasspriet in het grote hol, staken die in haar slapende mond en lieten het sap van bomen en kruiden erin stromen.

Ze vormden een echt team.

Dankzij hen is ze blijven leven.

